

Fenyvesi Ottó

A RÓMAI ÚTON

Higanyként pereg a múlt,
minden távolodik,
rakódik egymásra az úr.

Kiszántott kövek, oszlopok.
Emlékét rejtik dicsőségnek,
hatalomnak, liliomnak.

A régi római úton megyek,
Lovasról Paloznak felé.
Hol Seuso és Baláca

népe menekült. Hátra
aggódva tekintettek.
A Rómába vezető úton.

Felettem idő kanyarog,
évszakok suhannak bennem.
Szem szalad harisnyán.

Titkokat rejt a mozaik.
A természet mindent visszavesz,
a látvány oly törekeny,

szilánkokra töri a napsugár.
Most épp forró a levegő.
Kókad sok boglárka, rezedá,

tyúkhúr, kankalin, kutyatej.
Szabadulnék a málhától,
nyomaszt a sok törmelék.

A régi római úton
perzseli szívem az ének.
Lassan árad a melódia.

Mondani már sok mindent
nem érdemes. És mégis egyre
csak mondom, szavaim

ismétlem a részeg lódarazsaknak.
Mondom a szarvval ékes
bogaraknak. Számban fű ropog.

Róma felé barbárok vonultak.
Porig rombolták. Koponyába
döftek kardot és lándzsát.

Brigetio, Aquincum, Baláca,
Savaria, mind elveszett.
A romok felett utópiák, illúziók,

sánta metaforák, himnuszok.
És mocorognak a régi jók.
Minden ismétli önmagát.

Levágott végtagok repülnek az ég felé.
Új idő, új rend közelít.
Gonosz, kapzsi és hódító.

Jönnek, kik mindent elfelejtenek.
Mobil csörög, ismerős dallamok.
A hívó némán szemléli

a leigázott provinciákat.
Zsurlók közt fácán bujkál,
mutatnám lábuk nyomát.

De kihez beszélek egyáltalán?
A romok falán tétovázó árnyaknak?
A fül nélküli baglyoknak?

A vonuló tarka madaraknak?
Mit mondani kéne: semmi.
Nincs cél, már csak út van,

az a régi, római. És azok
a véres történetek, mint jégben
a ladikok, mind összeomlanak.

